

Aan het einde van de lange iepenlaan staat de boerderij en daar wonen ze. Al jaren hebben ze er gewoond en geen smet is ooit op hun naam gevallen. Er viel niets op hen aan te merken, beslist niets. En dat zegt wat, want de menschen weten anders heel wat te vertellen van twee oude vrijgezellen.

Ja, dat waren ze, ongetrouwd en sedert hun zuster overleden was, nu twee jaar geleden, moesten ze het zonder vrouwelijke hulp stellen. En daarom zei Jochem, die de oudste was, op zekerem dag tegen Jullert, de jongste: „Jullert me dacht, eh, hoe zal ik 't zeggen, ik geloof die waschvrouw, die we zoo nu en dan hebben, is niet heelemaal eerlijk. Als zoo'n mensch een gansche dag hier op 't erf rondspookt en wij achter huis op 't land zijn, weten doe ik het niet natuurlijk, maar ik ben wel eens bang Jullert, dat het ons meer kost dan het waschgeld.” En Jullert knikte bedenkelijk met z'n hoofd en zei: „Ja, daar zeg je wat.” „Maar, eh, als mansvolk zelf de wasch doen, dat gaat toch op den duur . . . of dacht je dat het wèl zal gaan?”

„Me dunkt, dat gaat niet best Jochem en voor de menschen is 't ook wat gek hè?” en bij deze woorden schudde hij zijn hoofd in de richting van het dorp.

„Ja 't is ook zoo, 't is ook zoo, tja dan eh, moeten we maar een advertentie plaatsen om geregelde hulp een eh . . .

huishoudster meen ik . . .”

Bij dat woord keken ze elkaar niet aan, want Jullert meende dat de hond weer op de schapen af wilde en daarom riep hij heel hard „Olga, hier!” Die Duitse herders kon je toch nooit vertrouwen. En Jochem had telkens al een beetje naar beneden moeten kijken omdat hij net met zijn gezicht naar de zon stond.

„Dan zullen we na de middag maar zoo'n soortement advertentie maken. Wat dunkt je Jullert, 40 à 45 jaar?”

„Ja minstens, dat jonge goed . . . niks waard man.”

„Nee, niks waard”, stamelde Jochem na, „als 't ook niet noodig was, nou dan haalden we die heele rompslomp niet aan.”

Jochem en Jullert, die twee hielden vele tweegesprekken en vele zaken behandelden ze samen, 's zomers in de wei onder het melken der koeien, in de herfst als ze de slooten weer op normale breedte brachten, 's winters in de koesstal. Ze hadden veel aan elkaar, Jochem en Jullert, en Jochem kon het best hebben dat Jullert in de kerkeraad zat ofschoon hij de jongere was, want Jullert bezat eenmaal de gave van het woord, maar nauwkeurig beschouwd berustte de leiding van hun heele bedrijf, van hun beider leven eigenlijk, bij hem, den eerstgeborene. Nee, ze hadden 't best samen en ze hadden ook wel wat over

mondopening was, ander had hij zich zeker in de lippen geprikt, zoo schokte zijn arm. Haastig greep Jullert naar het zout en stak er met zijn vork veel te veel uit, maar hij merkte 't schijnbaar niet. Nadat Jochem zijn mond had leeggemaakt (dat hoorde toch zoo) vroeg hij rustig: „Zoo, wat doet je aanstaande als ik vragen mag? Laat hem maar gerust komen hoor!”

„Die is bij het timmeren, boer. Maar heeft ook niet veel te doen en daarom dachten wij dat ik nog wel eerst een jaar d'r uit kon, dan kunnen we altijd nog eens zien hè?”

Een triomfantelijk lachje speelde in Dina's oogen, maar dat zag niemand.

Na het middagmaal gingen ze weer naar hun werk. Jochem en Jullert. En Jochem was het of iets moois was weggegaan en langzaam kwam het verleden naar voren, toen hij nog bij de dertig was. Had hij toen niet liefgehad en had hij niet op duidelijke wijze begrepen dat ze van hem hield, heel veel, de dochter van vrouw Klein? En waarom

had hij haar niet gevraagd? Was het niet alleen hierom, omdat hij niet durfde? Ja, dat was het. Dat vrouw Klein geen geld had, dat kon hem minder schelen, toen tenminste. En het geluk was vlak bij hem geweest, voor het grijpen als hij maar even had gezegd wat daarbinnen in hem was. Ook toen vrouw Klein met haar dochter naar de stad was gegaan had hij nòg niet gedurfd. En de laatste Zondag uit de kerk had hij gezien dat die twee mooie oogen hem vragend en bedroefd aankeken, tot diep in zijn hart. Dat was het einde geweest. Nu leefde ze misschien wel als naaister of zoiets op een bovenwoning in die groote stad.

Aan de zijde van de boerderij, waar de iepenlaan ombuigt naar de schuur, daar bleef Jochem even staan en zoo maar, in de vrije lucht, bad hij stil: „Vergeef mij Heere, dat ik dat gedaan heb, dat was geen werk Heere. . . .”

Toen had Jochem wel kunnen weenen ofschoon òm hem en boven hem, de lente. . . haar feestlied zong.

De Zieke

Op 't witte kussen ligt haar bleeke hoofd
Met maagre wangen en met donkre oogen,
Die vol vertrouwen zijn, en die vermogen
Blij te belijden wat zij blij geloof.

Zij hoopt en weet, wanneer haar oog gedoofd
Zal zijn, verblind door 't heilig, godlijk' hooge,
Zij vrij van pijn en zingende zal mogen
Aanbidden God, die haar den dood ontroof.

Reeds jaren voor de poorten van den dood,
Ligt zij te wachten of God niet wil komen,
Haar oogen van verlangen diep en groot.

Zij klaagt niet; schreit niet, — ligt te wachten maar,
En is een troost voor hen die troosten komen
En vol verwondering verlaten haar.

C. VERMEER

Kerstliedeken

Nu singhet omlage en hoge seer
Aerde en hemel Heer Jesus ter eer.

Herdertjens kuyschen van sneeuw hunne voeten
T' ende Heer Jesus devoot te ghemoeten.

Drie vorsten genaeken het vleck Bethlehem,
En loven Heer Jesus met gaven ende stem.

Dat gans de mensheit zich heden verblijd'
Den bosen koninck Herodes ten spijt.

En hebt gi geen myrrhe of kostlijcke saeken
Willet nochtan Uw' heiligen plicht niet versaeken.

Heer Jesus lievet ons seer krancke hert,
Als het door niemant gelievet en wert.

Singet dan blijde. en segget mi nae:
Ic minn' mijn Heer Jesus. Alleluja.

AB. VISSER